

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: N. P.
státní příslušnost G.

zast. advokátem Mgr. Josefem Kameníkem
sídlem Palackého 25, 586 01 Jihlava

proti
žalované: **Policie České republiky**
Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina
sídlem Wolkerova 4448/37, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2024, č. j. KRPJ-39054-20/ČJ-2024-160022-SV,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci, napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

1. Shora označeným rozhodnutím („napadené rozhodnutí“) byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („zákon o pobytu cizinců“). Doba trvání zajištění byla stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 28. 3. 2024.
2. Žalobce byl nejprve zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, neboť neměl platné oprávnění k pobytu. Zajištěn byl poté, kdy byl propuštěn ze zadržení dle § 76 odst. 1 trestního řádu, po realizaci úkonů v trestním řízení, kde žalobce vystupuje jako podezřelý z přečinu dle § 348 odst. 1 trestního zákona ve věci padělání a pozměnění veřejné listiny. Žalobce, jehož identita byla spolehlivě prokázána, neměl cestovní doklad. Dne 30. 3. 2024 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť porušil povinnost uvedenou v § 103 písm. n) téhož zákona (tj. povinnost pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu).
3. Dle protokolu o výsledku ze dne 30. 4. 2024 žalobce za přítomnosti tlumočnice z ruského jazyka mj. uvedl, že má trvalé bydliště v G., kde žije i jeho matka. Je rozvedený, jeho děti žijí rovněž v G., společně s jejich matkou. V České republice se zdržuje na adrese ubytovny v P., pod jinou identitou. Z G. odcestoval letecky v únoru 2023 na základě cestovního pasu vydanému na jeho pravou totožnost. Odcestoval za účelem lépe placené práce, nejprve do Polska, pak se přesunul do Španělska a poté chtěl odcestovat do Kanady. Proto si v prosinci 2023 obstaral falešný cestovní pas U. a falešný řidičský průkaz, vízum se mu však nepodařilo vyřídit. Poté cestoval do Budapešti a následně do Prahy. Žalobce byl zadržen na cestě z Bratislavy zpět do České republiky. Dále uvedl, že jeho případné vyhoštění nebude znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Do G. se vrátit chce a může. Finanční prostředky na cestu má.
4. Důvodem zajištění žalobce bylo nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce svým dosavadním jednáním na území České republiky opakovaně porušuje právní předpisy. Podle žalované by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců by bylo nedostačující. Žalobce je totiž veden v informačním systému SIS jako zájmová osoba pro účely dotazovací kontroly (žádající země Slovensko, vyhlášeno dne 16. 11. 2023) z důvodu ekonomické a trestné činnosti. Zároveň žalovaná zohlednila probíhající zkrácené trestní řízení z přečinu dle § 348 odst. 1 trestního zákona. Míru důvěryhodnosti žalobce narušuje též zjištění, že žalobce dne 29. 3. 2024 vypověděl, že cestuje na falešný cestovní doklad, protože jeho pravý cestovní doklad je v G. Následně dne 30. 3. 2024 v souvislosti s tímto řízením nejprve uvedl, že neví, kde je jeho pravý cestovní doklad, pak jej ale přes kamaráda doručil na služebnu policie. Žalobce současně ve své výpovědi uvedl, že na území členských států EU užíval pouze falešný cestovní doklad.
5. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce nemá na území České republiky hlášené bydliště ani adresu trvalého pobytu (nemá zde povolený pobyt) a nemá ani dostatek financí na složení záruky. Žalobce se bude vyhýbat správnímu orgánu, neboť ví o skutečnosti, že na území pobývá neoprávněně. Žalobce přicestoval do Evropské unie za účelem výdělků, práci by však vykonával bez potřebného povolení úřadu práce. Žalobce neskýtá žádnou záruku, že by dodržoval povinnosti osobně se hlásit policii ve stanovené době, ani že by se zdržoval v místě určeném policií. Žalobce zde nemá žádné rodinné nebo obdobné vazby, u kterých by toto opatření mohl plnit. S ohledem na probíhající trestní řízení by dle žalované bylo uložení zvláštních opatření neúčelné, žalobce vědomě a úmyslně

nerespektuje zákonné povinnosti a neskytá záruku, že bude s orgány policie spolupracovat. Podle žalované je v případě žalobce důvodná obava, že se na území České republiky bude skrývat a tím mařit výkon úředního rozhodnutí. Dne 30. 3. 2024 bylo žalobci vydáno rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce 3 let a žalobce byl umístěn do Z. z. p. c. (ZZC) V. L.

II. Žaloba

6. Žalobce podal žalobu proti napadenému rozhodnutí, neboť jej považuje za nezákonné a nepřiměřené. Žalovaná své úvahy o nedostatečnosti zvláštních opatření za účelem vycestování dostatečně neodůvodnila, napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
7. Žalobce se do G. vrátit chce a může. Nejsou tak podle něj dány přesvědčivé důvody ani jiné okolnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V rámci správního a předtím trestního řízení pravdivě uvedl svoji totožnost a poté předložil i svůj platný cestovní pas. Dále uvedl adresu, na které se v České republice zdržuje. Rovněž není pravdivé konstatování žalované, že žalobce nemá dostatek financí na složení záruky. Žalovaný nezkoumal, zda peněžní prostředky za žalobce nemůže složit jiná osoba dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tato možnost nebyla žalobci ani nabídnuta.
8. Také není podle žalobce relevantní zjištění, že žalobce je veden v informačním systému SIS jako zájmová osoba, ani probíhající zkrácené trestní řízení. Žalobce byl zajištěn za účelem výkonu správního vyhoštění, tj. za účelem co nejrychlejšího vycestování z území, nikoliv za účelem dalšího držení v České republice. Žalovaná dále pominula další důležité okolnosti případu a individuální skutečnosti na straně účastníka řízení, zejména jeho trestní zachovalost a nepostupovala s ohledem na zásadu přiměřenosti, k níž má povinnost přihlížet. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že závěr o nedostatečnosti použití zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dostatečně odůvodnila. Důvěryhodnost žalobce vyhodnotila jako nedostatečnou a jeho spolupráci v řízení jako účelovou. Totožnost žalobce byla spolehlivě prokázána až komparací jeho reálné podoby s fotografií prohlášené identity, kde jsou současně uvedeny tři další totožnosti s různými jmény i příjmeními, pod kterými cizinec vystupuje jak na území Evropské unie, tak i Gruzie, což dokládá dokument ministerstva vnitra Gruzie ze dne 29.3.2024.
10. Žalobce 29. 3. 2024 prohlásil, že jeho cestovní doklad je doma v G., přičemž následující den 30.3.2024 do protokolu o výpovědi účastníka řízení výslovně uvedl, že je ztracený. Následně však tento doklad prostřednictvím svého právního zástupce doručil správnímu orgánu. Proto žalovaná tento krok vnímá jako ryze účelovou snahu vyhnout se zajištění. Adresa, na které se žalobce v České republice zdržuje, byla zjištěna až lustrací nepravé identity žalobce. Tyto důkazy, okolnosti a důvody zakládají důvodné pochybnosti žalované, že by mohl *mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění* a jeho samotné nepravdivé výpovědi o zapomenutém či ztraceném cestovním dokladu jsou důkazem toho, že v řízení *uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, resp. že tyto údaje odmítl uvést*. Žalovaná sekundárně zohlednila současně vedené trestní řízení a informaci, že žalobce je veden v informačním systému SIS jako zájmová osoba pro účely dotazovací kontroly dle čl. 36 odst. 3 Nařízení (EU) 2018/1862 (žádající země Slovensko, vyhlášeno dne 16.11.2023), z důvodu

ekonomické a trestné činnosti ve výše uvedeném státě s upozorněním na to, že je nebezpečný, ozbrojený a uprchlý.

11. Žalovaná při svých úvahách zohlednila judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016-38), a zvažila zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU. Trestně právní historii žalobce v České republice a na Slovensku vzala žalovaná v úvahu jako další informaci, která podporuje jeho důvodné obavy z toho, že žalobce by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce se na území EU pohyboval na padělaný cestovní doklad s jinou identitou, na kterou se v České republice ubytoval. Svého neoprávněného vstupu na území si byl plně vědom, což rovněž oslabilo jeho důvěryhodnost.
12. Žalovaná doplnila, že zajištění žalobce, které je předmětem této žaloby, bude brzy ukončeno, jelikož dne 5. 4. 2024 byl na žalobce vydán Evropský zatýkácí rozkaz jako na osobu hledanou za účelem zatčení a předání nebo vydání podle čl. 26 Nařízení (EU) 2018/1862 ze strany Slovenska. A v současné době probíhají v zařízení pro zajištění cizinců V. L., kde je cizinec umístěn, prvotní kroky k jeho realizaci

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).
14. O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání (správní spis byl soudu doručen společně s žalobou dne 10. 4. 2024). Žalobce sice v žalobě požadoval osobní účast na jednání, v průběhu řízení před soudem však bylo od tohoto požadavku upuštěno (sdělení právního zástupce žalobce na č.l. 14 soudního spisu) a soud neshledal jeho konání nezbytným.
15. V řízení před soudem bylo zjištěno, že žalobce již není zajištěn v ZZC V. L., ale byl na podkladě rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě vzat do předběžné vazby. Soud byl zároveň ze strany Krajského soudu v Ostravě informován o tom, že žalobce souhlasil se svým předáním na Slovensko, státní zastupitelství bude podávat návrh na přeměnu předběžné vazby na vazbu předávací a jakmile o tom bude pravomocně rozhodnuto, žalobce bude do 10 dnů na Slovensko předán.
16. Předně je nutno uvést, že přestože žalobce ke dni rozhodování soudu o žalobě již není na území České republiky zajištěn na podkladě napadeného rozhodnutí, tato skutečnost soudnímu přezkumu nebrání. Jak vyplývá z nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, a v něm podrobně odkazované judikatury Evropského soudu pro lidská práva, i v případech, kdy je detence cizince ukončena, musí být zajištěno jeho právo na přístup k soudu, včetně meritorního rozhodnutí. Postrádalo by smysl, jestliže by soudní kontrola detence byla možná pouze po dobu, po kterou účinky takového opatření trvají (k tomu viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017-20).
17. Co se týká rozsahu soudního přezkumu, soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a

nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění *neuplatní* pravidlo soudního přezkumu v *mezích uplatněných žalobních bodů* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). V uvedených intencích soud přistoupil k posouzení zákonnosti zajištění žalobce.

18. Stěžejní podmínkou zákonnosti zajištění cizince je skutečnost, že zajištění sleduje konkrétní účel a že naplnění tohoto účelu je reálné. Dále musí existovat konkrétní zákonem stanovený důvod pro zajištění cizince. Zajištění musí být rovněž nezbytné (nepostačuje mírnější donucovací opatření) a přiměřené (z hlediska své délky). Přitom je nutné, aby správní orgány v průběhu zajištění s náležitou pečlivostí zkoumaly, zda důvody zajištění trvají.
19. Krajský soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost je považována za závažnou vadu rozhodnutí ve věci samé, ke které je v rámci soudního přezkumu přihlíženo i z úřední povinnosti. V souladu s ustálenou judikaturou lze rozhodnutí správního orgánu považovat za nepřezkoumatelné za předpokladu, že je vnitřně rozporuplné či nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Rozhodnutí o zajištění musí obsahovat důvody, pro které bylo k tomuto postupu přistoupeno, a dále zejména úvahy týkající se jeho nezbytnosti a přiměřenosti délky zajištění.
20. Napadené rozhodnutí i přes dílčí nedostatky vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Je z něj zřejmé, z jakých důvodů a za jakým účelem přistoupila žalovaná k zajištění žalobce. Zabývala se též možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince podle § 123b zákona o pobytu cizinců a dospěla k závěru, že je nelze v případě žalobce využít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že primárním důvodem pro tento postup je nedůvěryhodnost žalobce, což významným způsobem snižuje vhodnost využití některého (či více) zvláštních opatření. Žalovaná usoudila na to, že by uložení některého ze zvláštních opatření namísto zajištění mohlo výkon správního vyhoštění ohrozit (§ 123b odst. 4 zákona o azylu). Ve vztahu k jednotlivým zvláštním opatřením pak argumentovala na s. 4-5 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
21. Je pravdou, že odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu ke zvláštnímu opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním („finanční záruka“), je velmi stručné. Žalovaná pouze uvedla, že žalobce nemá dostatek financí na složení finanční záruky. Z tohoto konstatování by bez dalšího bylo možné usuzovat na to, že pokud by žalobce dostatek finančních prostředků měl (případně pokud by tyto prostředky za žalobce složila jiná osoba), bylo by možné toto zvláštní opatření uložit namísto zajištění. Z celkového vyznění odůvodnění napadeného rozhodnutí však vyplývá (a žalované lze v tomto směru nejednoznačnost odůvodnění vytknout), že uložení některého ze zvláštních opatření (včetně finanční záruky) nebylo v případě žalobce na místě, a to primárně z důvodu natolik snížené míry důvěryhodnosti žalobce, že by to mohlo ohrozit účel zajištění. Žalovaná jednoznačně vyjádřila obavu z toho, že by se žalobce (s ohledem na jeho předcházející jednání, resp. k němu shromážděné podklady a poznatky) mohl skrývat.
22. Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že v jeho případě nejsou dány přesvědčivé okolnosti a důkazy, z nichž by bylo možné usuzovat na to, že by mohl mařit či

stěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Jak je uvedeno v § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tento důvod zajištění je na místě zejména v situaci, *kdy cizinec v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z podkladů založených ve správním spisu, žalobce naplňoval hned několik jmenovaných předpokladů pro zajištění z důvodu, pro který byl zajištěn.

23. Stěžejním zjištěním byla skutečnost, že žalobce před svým zadržením vystupoval pod různými identitami (ve správním spisu jsou fotokopie dokladů s fotografií žalobce, ovšem vždy s jinou identitou). Rovněž sdělení gruzínského Ministerstva pro vnitřní záležitosti ze dne 29. 3. 2024 potvrzuje, že žalobce vystupoval pod různými jmény (M. E., M. N., K. N.). Jeho pravá identita byla ověřena až v rámci trestního řízení, které s ním bylo zahájeno po jeho zadržení, resp. předtím, než bylo vydáno napadené rozhodnutí. Pokud žalobce poukazoval na to, že správnímu orgánu sdělil adresu, na které se zdržuje (U R. 19, X P. 8 – L.), správnímu orgánu předložil potvrzení ubytovatele ze dne 31. 1. 2024. Toto potvrzení se však týká cizince ukrajinské státní příslušnosti, A. R., nar. X. Tedy zcela jiné osoby než žalobce. A pokud žalobce tvrdí, že se jedná o jeho (další) jinou identitu, jedná se o další skutečnost, která dokládá celkové velmi nedůvěryhodné jednání žalobce.
24. Mozaiku indicií, které žalovanou vedly k závěru o nutnosti zajištění žalobce pro účely správního vyhoštění, pak doplňuje zjištění, že žalobce je veden v informačním systému SIS (Schengenský informační systém) jako zájmová osoba a že s ním zároveň probíhá zkrácené trestní řízení pro spáchání přečinu dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku. Nejedná se přitom o skutečnosti, které samy o sobě vylučují správní vyhoštění žalobce, resp. které by (jak žalobce uvádí) měly být důvodem pro uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pro účely napadeného rozhodnutí byly vzaty v úvahu jako další skutečnosti nasvědčující nedůvěryhodnosti žalobce [v SIS je ve vztahu k žalobci upozornění „ozbrojený – nebezpečný – uprchlý (hrozí útěk)“] a důvodnosti obav, že by se žalobce mohl skrývat a povinnosti vycestovat se vyhýbat. Za takových okolností hodnotí soud stejně jako žalovaná tvrzení žalobce, že se do G. chce a může vrátit, jako účelové a uváděné pouze z důvodu, aby se žalobce správnímu zajištění vyhnul.
25. Dosavadní trestní zachovalost, na níž žalobce poukazoval, je ve světle všech ostatních zmíněných okolností poněkud slabým argumentem; ostatně žalobce se v průběhu předcházejícího řízení přiznal k tomu, že svého protiprávního jednání (pobyt na území EU bez oprávnění k pobytu, využívání falešných dokladů) si byl vědom a nebyl zadržení policejní hlídkou, s velkou pravděpodobností by v takovém jednání pokračoval. Pokud žalobce poukazoval na to, že správní orgán pominul další důležité okolnosti případu, vedle dosavadní trestní zachovalosti mu již jen obecně vytýkal porušení zásady přiměřenosti. Ani takové pochybení však soud neshledal.
26. Žalobce není zranitelnou osobou, nemá zdravotní problémy a nejsou zde ani jiné důvody, pro které by bylo jeho zajištění nepřiměřené. Na území České republiky nemá žádnou rodinu ani jiné blízké vazby či ukotvení (např. vyživovací povinnost), nepřichází tedy ani v úvahu nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života. Závěry, které žalovaná v tomto směru přijala, lze proto potvrdit. V případě žalobce byly ke dni vydání napadeného rozhodnutí naplněny důvody pro zajištění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, zajištění sledovalo konkrétní účel (realizace rozhodnutí o správním vyhoštění

žalobce) a zajištění bylo reálné (v době jeho vydání zde nebyla překážka, která by jeho uskutečnění bránila).

27. Nad rámec žalobních bodů považuje soud za vhodné doplnit, že žalobce byl zajištěn od 28. 3. 2024 na 60 dnů, nicméně v průběhu této doby (dle sdělení žalovaného ve vyjádření k žalobě) byl na žalobce vydán dne 5. 4. 2024 Evropský zatýkácí rozkaz jako na hledanou osobu a jeho zajištění za účelem vyhoštění bylo ukončeno, resp. účel omezení jeho osobní svobody byl změněn. V případě zajištění pro účely správního vyhoštění žalobce, tj. omezení osobní svobody, které bylo předmětem tohoto soudního přezkumu, a které do doby vydání Evropského zatýkácího rozkazu nebylo ve stanovené lhůtě nerealizovatelné, tedy soud neshledal nezákonnost či vadu, pro kterou by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit, a to ani z jiných než namítaných důvodů.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

28. Krajský soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že napadené rozhodnutí netrpí nedostatky, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 17. dubna 2024

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně